

Боян
Бойчев

Райските
традиции
на
пустинята

ИК "Христо Ботев"

БОЯН БОЙЧЕВ
РАЙСКИТЕ ГРАДИНИ НА
ПУСТИНЯТА

chitanka.info

Боян Бойчев е роден на 22.07.1971 г. в гр. София. Завършил е руска и българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Работи като учител в 93-то СОУ „Ал. Т. Балан“. Директор е на списание „Олимпийски хоризонти“, официалното издание на Българския олимпийски комитет. Дългогодишен състезател по дълги бягания и маратон.

Има издадени две стихосбирки: „Остров Баунти“, изд. „Български писател“, 1999 г. и „Привикване към делника“, изд. „Христо Ботев“, 2000 г.

Носител на литературната награда „Александър Вутимски“ през 1999 г. с книгата „Остров Баунти“.

*Посвещавам тази книга
на жена ми Ели и
на моите деца Мими и Ради,
на майка ми и баща ми и
на моята сестра Майя.*

Авторът

НИКОЛАЙ ПЕТЕВ

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Боян Бойчев е от мислещите поети. Иначе, отсам Ниш, много строфи се пишат главно при емоционално избухване. И стават на съмнителни песни. И музиката им такава, пък и изпълнителките... Радвам се, че читателите няма да се срещнат с подобно явление.

Издателска къща „Христо Ботев“ обнародва за втори път книга от този млад поет с невчесани коси. Кое ни привлича? Търсенето на отговори. Но, за да се стигне до там, още по-привлекателното е, че авторът си задава въпроси. Не само на себе си, но и на нас. Защото днес — в това общество, в този твърде сложен свят, затрупан от глобални проблеми, прояден от психологически комплекси, прокопан от манипулационни невидими тунели, а там, в ядрото му — чуваме клокочещата лава на социалната несправедливост, единственото спасение за човека е да разбере себе си. Чрез въпроси и отговори.

Боян работи като учител. Каква велика професия, сведена засега от държавата ни до издевателство. Добрите поети са учители. Те преподават и изпитват.

Пожелавам му от сърце нови, по-остри въпроси и дано намери отговори. Всичко е процес. И за читателите.

С вяра

Николай Петев

ПРОЗОРЕЦ

*Аз съм огледалото.
Оглеждате се в мен
И търсите началото
На следващия ден.
Аз съм огледалото
И вярвате на мен.
Но ако се превърна
В белокрил прозорец
и ако ви прегърна,
Когато съм разтворен,
Ще търсите промяната
На следващия ден.
Но ако ме затворите
И погледнете през мен,
Ще попаднете отново
В суетния си плен.*

януари 2001 г.

ПО МОСТА

*На границата между два века,
На границата между две хилядолетия,
Замисляме се неусетно
За нещата от живота.
Които всеки сам за себе си
Определя като вечни.
По моста
Между ударите на часовника
Времето е цяла вечност,
Но пространството е вечно.
И тръгваме по пътя си,
Белязан от съдбата със ирония
По острието на бръснача,
Превърнато във гилотина,
По въжето на играча
Превърнато във примка.
И тръгваме по пътя...
Вървим по моста
Между камбаните във полунощ,
Между две хилядолетия,
Понесли в малката торбичка
Своята необходимост.
Макар че тя навеки ни обрича
Под самоубийствената тежест
На вечните неща
Да вървим към вечността
По моста.*

декември 2000 г.

КОРИДА

*Привлича ме червеният цвят на светофара,
Както бика го привлича плаща на тореадора,
Отказвам спасителната илюзия на тротоара
Пред окръжността от кръвожадност на хората.*

*Тореадорът има всичко — има своите помощници,
Скрити зад оградите, ма също ножове и пики,
Има цял речник с добре заучени стъпки. И още
Има публиката с нейните одобрителни викове.*

*Аз нямам нищо — единствено ми дадоха арената,
Където резедавият пясък напомня за повалените,
Имам също отделното ми от светофарите време
Публиката да получи жестоката удовлетвореност.*

*Публиката няма хляб и го заменя за зрелища,
Тя залага на тореадора и си избира забраните.
Добре. Аз ще ви направя шоуто, като пресрещна
Тореадора и го хвърля на арената да се забавляват.*

февруари 2001 г.

КРЕПОСТ

*Непристъпна крепост съм —
Всички порти са залостени,
Мостовете — вдигнати,
Тетивата са натегнати,
Стрелците чакат знак,
Скрити зад озъбените бойници,
А слънцето се смее весело
По светлите лица на пиките.*

*А колко, колко искам
Да ми дойдете на гости,
Буен пир да вдигнем,
Да звънят другарски чаши
И рогове да свирят пак,
Да литнем на конете, буйните,
Отново да се смеем весело
И очите ни да греят истински.*

*Ала обсаждат ме войските,
Смъртоносен облак се носи,
Проблясват копия надигнати,
Троянските коне чертаят
В пепелта съдбовен знак.
Но аз ще поведем вярната си конница,
За да запечатим мечовете весело
В миг последен преди кръвта да плисне.*

септември 2000 г.

ИНКВИЗИЦИЯТА

*Казват, че оковите били музеен експонат.
Не се самозаблуждавайте, не вярвайте
На онази вятърничавата, наречена свобода.*

*Защото скрити умело под крачолите, под ръкавите,
Даже в сърцата ни скрити като дяволи
От време на време хладно прозвънват оковите.*

*От меча на палача изпитваме ужас панически
И главите си с трезви мисли охлаждаме,
Не съзнавайки, че пристъпваме в стаята на
Инквизицията.*

септември 2000 г.

ВЪЗКРЪСВАНЕ

*Умирам. Отново и отново.
Отново отчаяно възкръсвам.
Погубих горещи любви,
Колко чувства разпръснах!*

*Разпилях обричащи думи,
Разделих фаталните среши,
Свикнах да се сбогувам,
Дори да тръгвам насреща.*

*Умориха ми се очите
От дълго взирание в мрака,
Не забравям, който обичах,
Но никого вече не чакам!*

*Дните превръщам на огън
И с пепелта си отивам.
Възкръсвам отчаяно и отново,
Когато отново умирам.*

ноември 2000 г.

ПО СРЕДАТА

*А вечерта е такава топла!
Топла, замечтана и влюбена.
Сряда е. Не започваш нищо
И може би нищо не губиш.*

*Първата топла вечер —
Никой не бърза за никъде,
Хора, в миражи облечени,
Оголели от реалния бит.*

*Сряда е. По средата на пътя.
Половината дни са продадени,
Другите — много са скъпи.
Остана само топлата вечер.*

март 2000 г.

ДИВИ ЯБЪЛКИ

*Отново изгрява залезът
И запалва дивите ябълки
В прегръдки на буйни листа.*

*Мигове колко пропускаме...
Като ярък пламък препускат
Бързи коне във ръжта.*

*Фенерени ябълки светят,
Оглеждат нови пътеки,
Но има ли път във ръжта?*

*Препускат ветровете от спомени,
Ябълки диви отронени
Гаснат върху мъртви листа.*

ноември 2000 г.

ХАЗАРТ

*Крупнето раздава жетоните,
Тази нощ мой е света,
Изгорели са ми навярно бушоните,
Пак залагам на далечна звезда.*

*Отново се завърта луната,
Подхвърлена по окръжността,
Имала е главата да пати —
Аз вярвам във възможността.*

*Спрете всички залозите,
Тази нощ май ми върви.
Напразно защо се тревожите,
Защо мигате, мои звезди?*

*Извадете от портфейлите вяра,
Пръснете я за красиви неща!
И нощта е понякога бяла —
Аз вярвам в мойта звезда.*

ноември 2000 г.

ЗАКЪСНЕНИЕ

*Завалява снегът. Закъсняващ.
Снежинки бързат сред хаоса.
Измореният път. Непрощаващ.
Снежинките бързат нахалост.*

*Със снега сме такива приятели!
Вечно чакани и все неочаквани,
Със снега сме големи мечтатели,
Идваме тихо, после се стапяме.*

*Със снега си разделяме териториите.
Кой вярва на закъснели вестители?
Той пристига в душите на хората,
Аз се прибирам в бяла обител.*

*Завалява снегът. Опрощаващ.
Снежинки гинат сред хаоса.
Черният път. Побеляващ
От стаената в душите ни ярост.*

януари 2001 г.

СТРАННО

*Знам, че сигурно е странно
Като нощен слънчев лъч
Денят на мойто рамо
Да се завърне изведнъж.*

*Знам, че сигурно е тихо,
Мълчи презрително небето,
Но вярвам в онзи миг,
Когато отново ще просветне.*

*Знам, сигурно наивно е,
Но нека думите мълчат,
Така понякога се стига
Свят познат и непознат.*

*Знам, сигурно е трудно,
Шепнат жълтите листа,
Дори обаче да е лудост,
Нека ме целуне есента!*

*Знам, че сигурно е странно,
Като листопад през май,
Но вярвам в парещите длани,
В което никой друг не вярва.*

есента на 2000 г.

ИЗБОР

*Наркоман съм.
И ти си моят наркотик.
Убийствен.
Убийствено красив.
И нужен.
Аз все се лутам в пътища
Към теб.
Безкрайни розови полета.
Във вените се вливаш
Като смърт.
Сладка смърт. Красива.
Търся те в безпаметство,
Където
Аз и ти отдавна
Сме едно.
Болен съм по теб.
Потребността неизлечима.
Няма лек.
Умирам.
Отдавна съм във стадия
На нелечимите.
Нищо. Искам да си наркотик.
Да си отрова.
Да ме опияниш за миг
Отново и отново.
Да съм твой завинаги.
Аз без теб не мога.
Без гласа ти,
Без твоето присъствие,
Без теб самата.
Наркотичната ми кръв*

*Захранва с теб
Сърцето ми
И сетивата.
Ти ме убиваш.*

*Но пред смъртта мъчителна
От твоето отсъствие
Аз предпочитам упоителните
Безкрайни розови полета
С теб.*

юли 2000 г.

СБОГОМ

*Разделихме се. Какъв досаден навик!
Отново всеки търси своя път към Рим.
И двамата невинни. И двамата сме прави.
Прекалено прави да се самообвиним.*

*И пак очите ни тежат — късчета олово,
Страшно думите мълчат за кой ли път,
Гърбовете ни стопяват се внезапно и отново,
Изтръпнали, обречени последни да се разделят.*

*Разделихме се. Отново със различни визи.
Досадни граници, измамни светове.
Горецо се обичахме, а днес ни пронизва
Вятър мълчалив — предвестникът на студове.*

*И страшен хлад в душите ни върлува...
А сенките ни сляпо се прегръщат още.
По навик. Свободата скъпо струва —
Разписан чек с горчиви дни и ноци.*

*Разделихме се. Почти като в игрален филм.
За миг превръща се животът в адъв огън
С надежда всичко в нас да се изпепели.
Почти. Освен разделното ни сбогом, сбогом!*

август 2000 г.

РАЗЛИЧНИ БИЛЕТИ

*Във един и същ автобус,
Но с различни билети,
Градът без тебе е пуст,
А със теб ми е тесен.*

*Пак съвпада маршрута
Към тази спирка позната,
Събрани в кратка минута,
Разделени в два свята.*

*Контрола за билета ни пита,
Уж е ясно, а така непонятно:
Аз поемам пътя за никъде,
А ти пак се връщаш обратно.*

септември 2000 г.

СЪБУЖДАНЕ

*Ще си отида, да, ще си отида,
В някой ден, обикновен и сив,
Но ти едва ли ще си по-щастлива,
И аз едва ли ще съм по-щастлив.*

*Ще ме загубиш, да, ще ме загубиш,
Ще изтека от хладната ти длан,
Но друг така ли едва ли ще се влюби,
И друга няма да намеря, знам.*

*Ще те разлюбя, да, ще те разлюбя,
В някой ден, обикновен и сив,
И тогава ти, ти ще се събудиш!
Но тогава аз едва ли ще съм жив.*

декември 2000 г.

ВЪПРОС

*Небето се разприказва. Заваля.
След час календарът ще е история.
Работя. Думите влизат в спорове.
Зад прозореца дъждът се разпиля.*

*Небето клюкари по адресите.
Тишината се скри във капчука.
Не работя. Мислите хукват.
И аз ги питам: Къде си, къде си?*

ноември 2000 г.

АЗ ЩЕ БЪДА ТАМ

*Играят своя танц забързан свещите
С отлитащите стъпки на забравени години.
След мене са нощта и бурите. Насреща
Всичко чезне в огнена мъгла неумолима.*

*И само ти си някаква звездичка от надежда,
Че има смисъл отреденият ми миг живот,
И само ти ме караш през мъглата да се вглеждам,
Да се надбягвам с времето, с фаталния му ход.*

*Да, не съм богат. Но на рождения си ден
Затова на теб подарък искам да ти дам.
Знам, че не е много. Ала ти подарявам мен.
На незапалените свещи любовния им плам.*

*Защото вдигнеш ли очи с мечта за слънчев ден,
Ако погледнеш през мъглата, аз ще бъда там.*

22.07.2000 г.

ГРАНИЦА

*Не слагайте граница в своето минало!
Всяка граница крие възможност,
Тръпка отново да бъде премината,
Всяка граница носи тревожност
В необходимостта от своето поставяне.*

*Защото границата е самоизмама.
Тръгнете по едностранната улица,
Без да обръщате поглед назад
И това, което наистина струва,
Ще тръгне мълчаливо със вас.*

*Ще остане тогава, когато е трудно.
Затворете всички изписани страници
С мастилото черно на своето минало.
Бъдещето е най-трудната граница,
Която остава сами да преминем.*

февруари 2001 г.

РАВНОВЕСИЕ

*Сигурно и утре ще те обичам,
Дните отдавна нямат значение,
Не знам кое е всъщност логично
И дали времето носи спасение.*

*Сигурно и утре ще те обичам,
Без значение е всъщност къде си,
Любовта всякакви рамки отрича
И полита към забранени адреси.*

*Сигурно и утре ще те обичам,
Обсебва ме времето постепенно,
Всички дни от тебе събличам,
Да те наметна единствено с мене.*

*Сигурно и утре ще те обичам
В хаоса на необясними процеси,
Мислите към теб се затичват
Да пропътуваш своето равновесие.*

07.02.2001 г.

КАТЕХИЗИС

Обичам те.
Всичко останало е суета.
Останалото няма значение.
В кръговрата на всички сезони
Обичам те без ограничения.
Обичам те.
Обичам те без разстояния,
Без граници, без време,
Обичам те с онази неповторима
Единственост във Вселената.
Обичам те.
Обичам очите ти, лицето ти,
Обичам гласа ти,
Обичам усмивката ти, ръцете ти,
Обичам твоята походка,
Обичам те.
Обичам те, когато те виждам
И когато те мисля,
Обичам те весела и тъжна,
Слънчева и замислена,
Обичам те.
Обичам те, когато си тук
И когато те няма,
И тогава те разбирам —
Светът без теб е измама.
Обичам те.
Обичам те, когато работя
И когато почивам,
Когато във всеки миг
Тебе откривам.
Обичам те.

*Извън егоизма на битието,
Извън фалшивите рамки,
Обичам те във всичко, което е
Вечността на пространството.
Обичам те.
Обичам те сладко, обичам те нежно,
Обичам те пламенно, страстно,
Егоистично, нахално дори,
Обичам те свободно и властно,
Обичам те.
Обичам те в думите и без думи,
Обичам твоето име,
Обичам теб, защото си ти
И защото те има.
Обичам те...*

8.03.2001 г.

ОТГОВОР

*Ти. Ти си отново при мен,
В моя съм неспокоен — нощ или ден.
Ти проблясваш в дъждовната капка,
Ту се скриваш в перла от сняг,
Ту изгряваш лъчиста внезапно,
Ту ме водиш към далечна звезда.*

*Ти. Ето, ти отново си тук.
Дълго безмълвие, краткият звук.
В разнбойния делничен ритъм
Пулсът ми с твоя се сплита.
В самотата на глътките празник
Виждам теб, ние сме заедно.*

*Ти. Аз вървя без умора и страх,
Бронирал душата си в кожено яке.
В мене те нося, скрито имане,
В мене те пазя, песен кристална.
Ако все пак попиташ дали те обичам,
Просто погледни ме отново в очите.*

14.02.2001 г.

ПО ТЕЛЕФОНА

*Обаждам се да ти кажа: „Лека ноц!“
А също и че днес беше много красива.
Това, последното, всъщност го знаеш,
Защото много пъти съм го изричал.*

*Както и много пъти: „Лека ноц!“
Но днес беше особено красива.
Както вчера, както ще си и утре. Знаеш,
Че в моя свят никоя на теб не прилича.*

*Очакваш да ти пожела: „Лека ноц!“
От очите ти светлина приказна се излива,
Красива си, защото всъщност знаеш,
Че се обаждам да ти кажа: „Обичам те!“*

март 2001 г.

ПОДАРЪК

*Откраднах частица от пролетта
И успях да я скрия в очите си,
Да я запазя много лета,
За да ти казва, че те обичам.*

*Открий частица от пролетта,
Когато ме гледаш в очите,
Искам със тебе да полетя
В пролетта, на тебе приличаща.*

*Подарявам ти частица от пролетта,
Която нарекох с твоето име,
През лятото, зимата, есента
Пролетни цветя за тебе ще има.*

1.03.2001 г.

ПРОЛЕТНО

*Този ден е пролетно чуден,
Както пролетно чудна си ти,
Пролетта навън пак се буди,
Защото я сгряваш с очи!*

*Денят ми е мисъл за теб,
Жажда за твоите слънца,
Затова набрах ти букет
От живителни свежи цветя.*

*Ти вървиш по светла пътека,
Поръсена от цветния сняг,
И изривите стъпки полека
Създават кристалния сват.*

*Как сияят в твоите коси
Лъчи слънчеви и се лутат,
Ти с твоите слънца ги плени,
Превърна ги в нежни милувки!*

*А аз съм навеки пленен
От очите слънца и ги гледам,
В новия пролетен ден
Протягам ръцете към тебе!*

*Пролетта значи прераждане.
В дъхава китка от люляк
Пролетта любов ни дарява,
Която ни е така нужна.*

И тази пролет навън

*Запазим ли дланите слети,
Ще се превърне тихо във звън,
Във вечна звездна пътека.*

*Нощта е пролетно чудна,
Както пролетно чудна си ти!
Да не спим. Нека ни будят
Отразените в очите луни!*

6.04.2001 г.

В ДЕНЯ НА ПРОЛЕТТА

*За теб, моя вечна красавице!
Единствено и само за теб
Вдигам днес цветна наздравица,
От пролетни аромати букет.*

*Прости ми. Но откакто те срещнах,
Светът стана друг и различен,
Само тебе очаквам на среща,
Само тебе познават очите.*

*Извинявай, че аз съм ти верен,
Че ти си ми близка и скъпа,
Едва ли друг ще намериш,
Като мен в любов да те къпе*

*Ела! Запазих за теб пролетта
В албума от различни сезони,
Ако повярваме пак в любовта,
В красотата на цъфнали клони.*

*Ела! Пролетта е ново начало.
Приеми ме в твоите зеници,
Нека във тях да остана,
Нека чрез тях те обичам!*

март 2001 г.

БЛАГОВЕЩЕНИЕ

*Вечността.
Неизмеримо ли е всичко вечно?
Животът ни се движи между началото и края.
Един миг безконечност.
След миг ще изчезнем,
Ще потънем в забравата,
Но този един миг ще остане,
Ще остане.*

*Обичам те.
Всъщност любовта дали е измерима?
Хвърляме за щяло и нещяло думите.
И аз тогава ще замълча.
Но дни, месеци, години
Ти си моето любимо безмълвие.
Когато отново те търся и в мен те намирам.
И те намирам.*

*Уморявам се.
Без теб съм като един бездомник,
Който все към теб ще търси път,
Като прашинка малка
Ще ме завърти светът огромен.
Докато не ме събори някой път
Бурята като дърво без корен,
Дърво без корен.*

*Вярвай ми.
Знам, че животът обикновено ти предлага
Кошница, изплетена от прекрасни лъжи.
Само дето да лъжа не се научих,*

Не се научих да предавам.
Но нали трябва някому да вярваме! Кажу ми:
Можеш ли да повярваш?
Да ми повярваш.

Нужна си ми.
Открих в живота чрез теб смисъл,
Отговорих си на всички важни въпроси,
Във времето опознах себе си,
Научих се да обичам.
Теб и двете малки частици от теб ви нося
В мен всеки ден. Всеки миг ви обичам.
Обичам.

Позволи ми.
Животът ни е само един-единствен.
И аз бих искал на теб да го посветя.
Нима е нужно да страдаме,
Да се лутаме в лабиринти?
Защо не потърсим нашата обща мечта
И по пътя към нея за ръка да вървим,
Да полетим.

Обичай ме.
Нека обич да има, обич за двама.
Имам нужда от теб, от твоята ласка,
С моята ласка теб те дарявам.
Няма вчера. Днес се живее.
Днес е прозорец за утре.
Нека не губим толкова ценни минути,
В мига вечен за да останем,
За да останем.

25.03.2001
Благовецение

ДВАМА

*Ние всички сме произлезли от хаоса,
Мънички, навред разпилени прашинки,
Върху далечния, безкрайния си пауст
Проблясват дните ни златни стотинки.*

*Сребрее рамото ни тайнствено в мрака,
Отразило звездния космически път,
Път, по който двамата заедно крачим,
По който преоткриваме двама света.*

*Две прашинки се сливат сред хаоса
И тогава избухва космически взрив,
Върху далечния, вечния син пауст
Вселената в безграничен миг се роди.*

май 2001 г.

СВОБОДА

*Окови ме във веригите на твоята любов.
Завинаги ме окови, окови ме до живот,
Осъди ме да съм твой и само твой,
В сърцето заключи ме, в нежния затвор,
Съди ме страстно, пламенно, ревниво,
С вяност ме съди, съди ме ласкаво и мило,
Заключи ме във душата, върху твоята ръка,
Осъди ме, окови ме с брачната халка,
Присъдата да бъде съвместният живот,
Окови ме във веригите на твоята любов.
Виновен съм, признавам, признание изричам,
На колене пред теб, че теб, теб обичам!*

*Защото аз ще съм свободен като птица,
Щом имам свободата тебе да обичам!*

май 2001 г.

МЪЛЧАНИЕ

*Понякога думи не са нужни.
И тогава ще замълча,
Тогавата ти също замълчи,
Просто прегърни ме и чуй —*

*Душата ми — вярна китара —
Как пее сребърна песен,
Как сърцето шепне унесено,
Сетивата бушуват, изгарят.*

*Прегърни ме и чуй без думи
Моето многословно мълчание,
Моето признание, обещание,
Сребърна песен да чуваш.*

*Но ти си ми толкова нужна!
И аз не мога да замълча,
Аз ти казвам, че те обичам,
Дори думи да не са нужни.*

1.06.2001 г.

ОПТИМИСТИЧНО

*Аз вярвам в твойта красота,
Както вярвам в теб самата,
Както вярвам в пролетта,
В дъжда и слънчевия вятър.*

*Аз вярвам в твоите очи,
Вярвам в тяхната безбрежност,
В струящите от тях лъчи,
В ефирната ти бяла нежност.*

*Както вярвам, че денят е нов,
Както вярвам в светлината,
Аз вярвам в нашата любов,
Защото вярвам в теб самата.*

май — юни 2001 г.

ЗАВИНАГИ

*Разбива се морето.
Все едно дали е бяло,
Разбива се в далечен, стръмен бряг
И навярно много е красиво.*

*Но аз съм там, където
Очакваш ме, очаквам те, зажаднели
Един за друг, да се прегърнем пак,
Кое то е единствено красиво.*

*Разбива се морето.
На малки части разпиляно,
За нас, за да разказва в мрака,
Че с тебе сме завинаги красиви.*

юни 2001 г.

ХИМН

*Благодаря ти. Ти си всичко.
Звезда в нощта. Лъчи в деня.
Ти си бялата ми истина,
Полетът към вечна синева.*

*Благодаря за милата ти нежност,
За горещата ти бурна страст,
За това, че в тебе се оглеждам,
Чрез теб да се откроя аз.*

*Благодаря за твоето присъствие
В моите мисли и в реалността,
Животът — светлина разпръсната,
Когато си до мене във света.*

*Благодаря ти, че те те има,
Ти си сърце, душа и доброта,
За всичко ти благодаря, любима,
За единствената вечна красота.*

*Благодаря за тихата ни вяра,
За любовта, която е нетленна,
Прошепвам клетва във безкрая.
Обичам те! Бъди благословена!*

юли 2001 г.

СВЯТ

*Когато се прибирам вечер у дома
След труден ден,
След дълъг път,
Захвърлям в тежката торба
Ужасно уморен
Града, света.*

*Захвърлям всичко пред вратата
И се прибирам пак
Щастлив, спокоен
При любимата жена, децата
В наш собствен свят
Красив, огромен.*

Лятото на 2001 г.

ЗАЛЕЗ

*Оранжевият портокал се катурва
По синята прозрачна покривка,
Отхапвам резенче, струващо
Осемчасова усмивка.*

*Пия кипнало облачно мляко,
Огладнял от делнични думи,
По устните залепва каймакът,
Вятърът пиано ми клюма.*

*Отсрещните блокове пламват
Като факли огнено — ритуални,
Превръщам времето в слама,
За да открия порив начален.*

*За какво розовее тревата,
В очите се крият простори?
Раят е тук, на земята,
Прозорецът когато отвориш.*

Лятото на 2001 г.

ЕДНАКВОСТ

*Сега е различно.
Дълго търсихме пътя
Един към друг.
Нашите пътеки сляхме
След дълги криволици
В един венчален кръг.
Оглеждат се звездите
Нощем в нашите очи,
Денят е бяло цвете
В букета от лъчи.
И заедно пленихме времето
В един безкраен миг
От него да вземем
Свойта част от вечността.
Един различен миг,
В който сме си същите.*

октомври 2001 г.

НАДЕЖДА

*Когато откъснеш от дървото
Едно листенце надежда
И като ваденка на стъклото
Залепиш го, да се процежда*

*Слънцето сутрин през нея
И светът като водопад
Да се разписне по кея
Пристанищен на твоя свят,*

*За да могат вълните пак
Да отнесат в хартиена лодка
Тайните на сребристия мрак,
На нощната лунна разходка,*

*Когато се ражда музика,
Чувства звънтят по стъклото,
Листенце надежда е нужно
Да подариш от дървото.*

март 2001 г.

ДЕН

*Живея чрез топлината на очите ти,
Чрез техния слънчев език,
Чрез твоите ласки сатенени,
Чрез всичко, което си ти,
Живея чрез теб.*

*Живея чрез безкрайността на очите ми,
Когато се взираш в тях,
Чрез всичко, което за мене си,
В споделения ход на деня
Живея чрез теб.*

есента на 2001 г.

ПАРАМЕТРИ

*Ръцете ми са времето. И аз
Те прегръщам обсебващо,
Прегръдката от теб е част,
А значи — и от времето.*

*Прегръдката е времето. И аз
Те прегръщам в границите,
Определящи любовта във нас,
А значи — във безвремието.*

есента на 2001 г.

ПРЕРАЖДАНЕ

*Преди време на Коледа
Ти признах, че те обичам
И небето се разтвори,
За да се спусне и те покрие
Воалът на моята любов
И боговете бяха мои свидетели.*

*Но ти не повярва
Нито на мен, нито на боговете
И небето разтворено
Погълна всичко в самотата си.
А и така и не разбра,
Че беше Коледа...*

*Аз повиках на помощ
Всички стихии, боговете
Станах мои приятели,
А самотата хапеше като змия,
Погубваше мен, погубваше и теб,
Но ти така и не разбра!*

*Сега отново е Коледа
И аз ти казвам, че те обичам,
И небето мълчаливо ни скрива
С воала на святата любов
В градините на най-празничния свят
И боговете са нашите покровители.*

декември 2001 г.

РОЖДЕСТВО

*Коледа е. В очите ни светнали,
Истинска Коледа, в която сме заедно,
Блещука, сребрее, изчиства се просторът
И с приказна царствена мантия,
От снежинки перлени вплетени
Святото тайнство на празника
Спуска се тихо отгоре ни
Във внезапния миг на прераждане.*

*Коледа е. Толкова прелестна!
Коледа, в която повярвахме,
Във звездата на нашия порив,
На любовта в святата тайна,
Коледа във душите ни трепетни,
В споделения залък от хляба ни,
В ръцете, с които се молим,
Прегърнати да сме заедно.*

декември 2001 г.

НОВОГОДИШНА НОЩ

*Тази нощ за двама ни е звездна,
Нощ отпавна, пътеводна,
И тръгваме по нашия безкраен път,
Безкраен път сред звездите на Вселената
И белите коне на времето
Напред ни водят и летят, летят.*

*Тази нощ за двама ни е нова,
Изначална нощ, предначертана,
Снегът се спуска като благослов
И ни понася на крилете на звездите,
А ние, уморени от тъй дългото скитане,
Нощта превръщаме във вечност,
А вечността — в любов.*

31.12.2001 г.

ЗИМА

*Зимата вади от своята пазва
Хиляди малки чудеса,
Който танцуват, играят и казват:
Повярвайте в нашата магия добра!*

*Повярвайте в това, което е бяло,
Затворете очите си и пак
В нашето трепкащо огледало
Ще откриете вашия знак.*

*Повярвайте, че всичко ще стане,
Когато изсветлее зимният мрак,
Когато оздравеят черните рани,
Засипани тихо от белия сняг.*

*Зимата крие своите илюзии,
Някъде, във вълшебна гора,
Не казвайте, всичко е вече изгубено,
Просто повярвайте в магия добра.*

януари 2002 г.

СЛИВАНЕ

*Душите ни се сливат,
Откриват хоризонта, безкрайността,
Политат извън рамките на делника,
Извън границите на представите,
Извън всичко,
Слети.*

*Сърцата ни се сливат,
Откриват ритъма. И пътя,
Поемат без всякакви ограничения
Отвъд границите на забраните, свободни,
Поемат едностранно,
Слети.*

*Телата ни се сливат,
От страст и от копнеж запалени,
Желания бушуват по магистралите на сетивата,
Нежността люлее в кадифена люлка,
Телата тържествуват,
Слети.*

пролетта на 2002 г.

МОЛБА

*Позволи ми да те обичам всеки миг,
И в този миг за тебе да живея,
Всеки миг да съм с теб завинаги,
Миг, във който да се слеем.*

*Позволи ми да съм слънчевият лъч,
Който сутрин те прегръща рано,
Позволи ми да съм пролетния дъжд,
Заблестял на голото ти рамо.*

*Позволи ми да съм радостният ден,
Вятърът немирен във косите ти,
Позволи ми да съм сладкият ти плен,
Цветният ти сън, нежните ти мисли.*

*Позволи ми да съм страстната ти нощ,
Изпълнена с космически фантазии,
И на звездите скритата им мощ,
Любовта ни слънчева да пази.*

*Позволи ми да съм твоя свят,
Себе си във който да открием,
Позволи ми да съм цъфналият цвят,
Живот, от който ти да пиеш.*

пролетта на 2002 г.

ЕДИНСТВЕНА

*Ти си най-прекрасната на земята!
Не, не се съмнявай в моите думи,
Нека очите ми бъдат огледалата,
Обичам те огнено, обичам те до безумие!*

*Ти си най-прекрасната на земята!
Повярвай, повярвай в моите думи,
Чрез тях проговаря и тишината,
Обичам те слънчева, обичам те лунна!*

*Ти си най-прекрасната на земята!
Какво да говорим — единствено изключение,
Чуй пулса ми, погледни във душата,
Обичам те, защото си завинаги в мене!*

пролетта на 2002 г.

САМОТЕН ОАЗИС

*Детската градина е пуста.
Празно гледат прозорците,
Кривите лица на катерушките
Отдавна са забравили да говорят.*

*Детската градина е самотна,
Пораснаха отдавна децата ѝ,
Гонят бизнеса или безработни
Разпиляха се по мечтания Запад,*

*Където за няколко долара
Нелегално изпълняват капризите
На децата на „белите хора“.
А дните на конвейер се движат...*

*Но днес в градината е весело,
Прескочи намусения катинар,
Моите деца се гонят по алеите,
Сред избуяли храсти и трева.*

*Семейната неделна разходка.
Учудена се събужда пързалката,
Гонят, гонят немирната топка,
Моите приказни палавници.*

*Забравили за миг за проблемите,
Неплатените сметки, умората,
Деца сме отново големите,
Безгрижно живеем отново.*

Неделята никога не достига,

*Децата ми търгуват минутите,
Стъмва се. Трябва да се прибираме.
Детската градина е пуста.*

*Компютрите скъсяват разстояния.
Ще пиша на всички познати.
Най-голямото разстояние е
От детската градина до Запад.*

април 2002 г.

ПРОЛЕТЕН СНЯГ

*Цъфтят дърветата, а сняг вали,
Що за пролетно настроение?
Воюва за тези мартенски дни
Зимата в минало време.*

*Нито е дъжд, нито пък сняг,
Бързо се променят сезоните,
Ухае на сняг, ухае на цвят,
Ветровете обезумели се гонят.*

*Не вярвам в този мартенски сняг,
Който дърветата задиря,
Под него най-нежният цвят,
От студ и от болка умира.*

*Аз искам сега всичко да цъфти,
Сега дърветата да не плачат,
По клоните им снегът се стопи,
Като след дъжд светът е прозрачен.*

март 2002 г.

ДУШИ ДО ПОИСКВАНЕ

*На костюмите им минава модата,
Обувките бързо се износват
А душите чисти на хората
Гаснат, гаснат, гаснат.*

*Да не забравяме, откъдето сме тръгнали,
Забързани в хаоса на стремежите
Или в апатия вяло прегърнали,
Оплетени в призрачни мрежи.*

*Купете си костюми по модата,
Или облечете старите, ако искате,
Но запазете душите си, хора,
Запазете ги в писмо до поискване.*

есента на 2001 г.

ЦЕНАТА

*Трябва всичко да изстрадаш,
Много дълъг път да извървиш,
Да вярваш или да не вярваш,
Да не знаеш ти ли си или не си.*

*Трябва да се лъжеш, да те лъжат,
И лъжата адски много да боли,
За кой ли път да се самоосъждаш,
Да не знаеш ти ли си или не си.*

*Трябва да не виждаш, заслепено
Да се луташ в свой си лабиринт,
И сам да се предаваш в плен,
Да не знаеш ти ли си или не си.*

*Трябва нищо да не чуваш
И много дълго да мълчиш,
Упорито сам да се погубваш,
Да не знаеш ти ли си или не си.*

*Трябва да те мачкат грубо
И сивотата да те покори,
Трябва всичко да изгубиш,
Да не знаеш ти ли си или не си.*

*Трябва всичко да изстрадаш,
Много пъти да сгрешиш,
Но пред себе си, ако се изповядаш,
Ще откриеш кой си всъщност ти.*

Накрая всичко ще се сбъдне,

*Но когато трябва да платиш,
Горчивата цена ще бъдат
Безцелно пропилените ти дни.*

пролетта на 2002 г.

НАЧАЛО

*В черните чекмеджета на мисълта
Крием мигове от нашето минало,
Недовършени или изписани листа
С нашите невидими съдбовни линии.*

*И ревниво си ги пазим на дъното,
Препрочитаме ги скришом понякога,
Въпреки че утре други ще бъдем,
Въпреки че сме поели нанякъде.*

*Тежат, тежат ни черните мигове,
Крадат кубчета от нашето настояще.
Стената, която сами си издигаме,
За която вината е единствено наша.*

*Затова отворете черните чекмеджета,
Изгорете, забравете страниците фатални!
И ще разберете колко всъщност е леко
Да започнеш живота си отначало.*

февруари 2002 г.

РАЙСКИТЕ ГРАДИНИ НА ПУСТИНЯТА

*Пустиня. Безнадеждни пясъци.
Измамни граници и светове.
На слънцето фаталните отблясъци
Насмешливо ни питат: Накъде?*

*Накъде сме тръгнали, загърнати
В трептящите надежди, страхове,
В съмнения, които да ни върнат
Превърнати на пясък грехове?*

*Накъде политаме, безумни, гонени,
Под палещия адов небосвод?
Конете ни се къпят в огъня,
Погубени от жажда за живот.*

*Къде ни водят вечните миражи,
Впримчени в юздите от метал?
Платихме за поредната си кражба,
Докрай от себе си раздали.*

*Пясъкът пломбира зъбите,
Седлото ни е царски трон,
Отдавна мечовете ни прокълнати
Не признават право и закон.*

*Къде са нашите градини,
Отрупани със забранени плодове?
Себе си е трудно да открием,
Да чуем собствените гласове.*

Къде ни викат светли хоризонти,

*Пленили ни в своята окръжност?
Конете ни са луди ветрогони,
Миражът на оазисите лъже.*

*Но успеем ли в очите си да се скрием
Сълзите от небето синьо,
В надеждата внезапно ще открием
Райските градини на пустинята.*

октомври 2000 — март 2001 г.

Издание:

Автор: Боян Бойчев

Заглавие: Райските градини на пустинята

Издание: първо

Издател: ИК „Христо Ботев“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: стихосбирка

Националност: българска

Печатница: Експреспринт

Редактор: Лъчезар Еленков

ISBN: 954-445-816-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3050>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.